

NÁBOŽENSTVÍ

Pravé náboženství přivádí člověka k Bohu. Je to druh duchovní cesty. **Obsahuje** v sobě **univerzální nauky v odkazu osvícených osobností**, které **vedou člověka k prozření**. Tím slouží zcela životu, neboť není jiný Bůh než život. V případě, že náboženství nezahrnuje Celek, nevede k Pravdě a jestliže nějaký náboženský směr v sobě nese byť sebemenší prvky oddělenosti, omezování, potlačování života, či hlásá-li například svojí unikátnost ve vztahu k Bohu v rámci duchovních směrů, nebo jakoukoli formu nadřazenosti nad ostatním bytím, nejedná se o náboženství, ale o dogma nebo ideologii.

Skutečné náboženství tedy odráží vnitřní přirozenou potřebu člověka po nábožnosti. Tedy touhu lidské bytosti po prožívání a sdílení vlastní spirituality. Podstatou jsme si všichni rovni, nicméně se lišíme individuálním přístupem a pojetím duchovnosti. Navázat na naše kořeny nám tak usnadňuje četnost různých duchovních směrů a tradic, z nichž můžeme intuitivně zvolit tu nám nejbližší. Náboženská pestrost tak nevznikla za účelem vzájemného soupeření, řevnivosti a válek, nýbrž jako vyjádření různorodosti lidských povah a přístupů v jistých společensko-historických souvislostech. Bůh je jeden, ale cest mnoho. Ostatně každý člověk si může vytvořit náboženství vlastní, individuální. A bude to tak nejlepší a správné. Neboť náboženství vždy respektuje svobodu jedince a jeho spontánní niterný prožitek.

Z uvedeného tak jasně vyplývá, jaká náboženství jsou pro společnost přínosná a jaká nikoliv. Ta univerzální bezesporu, ta hlásající svoji výlučnost nikoliv.

Zde je na místě uvést na pravou míru jeden z nejběžnějších omylů o vzniku náboženství. Ani Ježíš Kristus, ani Buddha, Kršna, Mojžíš, Mohamed či Mahávira nezaložili žádné náboženství. A to z jednoho prostého důvodu. Nejednali účelově, nekalkulovali. Tito lidé v Pravdě žili, byli doslova ztělesněním Pravdy. Tedy vzory pro ostatní, kam se mají dostat. Jejich život byl manifestací nejvyššího vědomí na Zemi. Přišli sem proto, abychom se i my ostatní na základě sjednocení s nimi, mohli stát

podobnými Ježíši, Buddhy, Kršny...Nezanechali po sobě žádnou doktrínu, dogma či pravidla, návod jak co dělat. O to se postarali až jejich méně vědomí následovníci. Ti potom „založili“ tzv. dnešní náboženství. Proto se také kolem dnešních náboženství děje tolik rozporuplných, často nehezkých věcí. Neboť náboženství založili pokračovatelé – žáci svého Mistra a rozšiřují jej lidé, kteří nedosáhli úrovně svého původního učitele. A mnohé z obsahu toho co hlásají ani správně nechápou. Různá náboženství se tak více méně vzdálila svému původnímu poslání, totiž vést člověka k sebepoznání, k uskutečnění Boha. Nebylo tomu tak vždy. Původní náboženství ještě chápala takto svoji roli a také ji nějaký čas plnila (často v různých odnožích). Nešlo však o veřejnou službu, nýbrž adeпти zasvěcení byli vybíráni tajně. Dnes, po ukřižování Ježíše Krista, je v atmosféře Země dostatek energie na to, aby každý mohl zaměřit svou pozornost do svého nitra. A ztotožnit se s nejvyšším vědomím svého avatárat.

Náboženství, nábožnost a duchovní cesta se tak stávají věcí veřejnou. Ve skutečnosti tedy člověk ke svému růstu nepotřebuje žádnou instituci, zprostředkování Boha někým jiným, nebo poučení od tzv. vůdců co má a nemá dělat. **Je třeba pouze hledat v sobě, používat inteligenci a intuici.** Pochopitelně se i **stýkat se spřízněnými dušemi** v tzv. společenství v Pravdě (v satsangu) a tím posilovat svou energii i energii druhých. A **užívat odkazu osvícených bytostí.**